

РЕШЕНИЕ

№ 6419

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 17.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7331** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Е. А. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. Я. А. от САК, с посочен адрес за призоваване в [населено място], [улица], бл. Д, ет. 1, офис 107, срещу Заповед № 2177/22-4332-003840 от 17.07.2022 г., издадена от А. М. В. на длъжност младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, буква „б“ ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ с регистрационен номер СВ 3030 АР, за срок от 6 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че същата не отговаря на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като не били посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ, което възпрепятствало адресата ѝ да упражни пълноценно правото си на защита. Липсвали каквито и да било мотиви, които да обосноват приложението на процесната принудителна административна мярка. Иска се отмяна на заповедта, като се претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа

жалбата и моли същата да бъде уважена, като отново акцентира на липсата на мотиви, фактически и правни основания за издаване на оспорената заповед. Представя списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс.

Ответникът - А. М. В. – младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, в съдебно заседание не се явява и не е представлява. В съпроводителното писмо, с което е изпратена жалбата и преписката на съда, е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.07.2022 г., около 16.55 часа, в [населено място], на [улица], до [жилищен адрес] жалбоподателят е управлявал лек автомобил БМВ 640, с рег. [рег.номер на МПС], с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена проверка от органи на 01 РУ – СДВР същите са констатирани, че водачът е видимо притеснен и лъха на алкохол. В присъствието на служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, А. А. е бил тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, отчетело резултат 0.87 промила. Издаден му е талон за медицинско изследване № 087257 и е съставен Акт за установяване на административно нарушение бл. № 210484/17.07.2022 г., като нарушението е квалифицирано като такова по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал процесната Заповед № 2177/22-4332-003840 за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква „б“ ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ с регистрационен номер СВ 3030 АР, за срок от 6 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 22 е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 2 държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Процесната заповед е издадена от А. В., който съгласно приложената на л. 21 Заповед № 513з-9968/29.06.2020 г. заема длъжността младши автоконтрольор II степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з – 1618/26.02.2018 г. г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ, противно на твърденията в жалбата в обратната насока. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържанието на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 промила.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 17.07.2022 г. е управлявал собствения си лек автомобил, марка БМВ 640, с рег. [рег.номер на МПС], с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, а именно с 0.87 промила. Това обстоятелство се доказва по безспорен начин от приложените по делото АУАН /л. 13 от делото/, докладна записка /л. 18 от делото/, талон за медицинско изследване /л. 16 от делото/, справка от техническото средство за проба № 1011 /л. 17 от делото/, а по същество употребата на алкохол не се и отрича от жалбоподателя. Следователно, налице са били предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП и заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона - да се предотврати

извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на водача и останалите участници в движението.

Ето защо инициираното от А. Е. А. оспорване, като неоснователно, следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. А. срещу Заповед № 2177/22-4332-003840 от 17.07.2022 г., издадена от А. М. В. на длъжност младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: